

ב"ה, גליון קמד אלול תשמ"ט

וועד העולמי ללימוד תורה לשמה

ובזכות זה נזכה להגאולה שלימה בקרוב בב"א

מערת אליהו, חיפה, ארץ ישראל

ספר תפארת שלמה פרשת כי תבא

תורה לשמה ללמדה הוא תורת של חסד. וז"ש (ברכות נג, ב) גדול העונה אמן יותר מן המברך וזה צדקתך לא כסיתי בתוך לבי כו' לא כחדתי חסדך ואמתך לקהל רב. והשתא ממילא דקאמר הלל ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה שבכל מצוה צריך האדם לעשות בשם כל ישראל ואידך זיל גמור בודאי תזכה לכל התו' שכל המזכה את הרבים היינו שמתפלל עבור הרבי' הוא נענה תחלה. ואם לאו. כשעושה רק עבור עצמו אזי אינו למעלה כלל

והשתא נבוא לבאר כוונת האר"י ז"ל שקודם התפלה צריך לכוון המצוה ואהבת לרעך כמוך ואמירת לשם יחוד כו' בשם כל ישראל על כל מצוה. דהנה כתיב ויחן שם ישראל נגד ההר בלב אחד. ומקודם נבאר המדרש ויאכל בועז וישת ויטב לבו שברך ברכת המזון. עוד נקדי' הגמ' במס' סוכה (לח, א) ת"ר באמת אמרו בן מברך לאביו ואשה מברכת לבעלה אבל אמרו חכמי' תבא מארה למי שאשתו ובניו מברכין לו. וכן במשנה מי שהי' אשה או קטן מקרין אותו את ההלל עונה אחריהם ותבא לו מארה. ופרש"י תמוה דמחמת שלא למד. ומה ענין הזה להלל וברכת המזון. לזה צריכין אנו לפרש הפסוק (תהלים קיח) הודו לד' כי טוב כי לעולם חסדו היינו שיהי' עיקר ההודאה על העולם כולו ולא על עצמו לבדו. וזה גם העולם נתן בלבו. רבים אומרי' מי יראני טוב. אבל דוד המלך ע"ה אמר (תהלים

ד, ח) נתת שמחה בלבי מעת דגנם ותירשם רבו וזה ובאו ציון ברנה
ושמחת עולם על ראשם. חסדי ד' אזכיר כעל כל אשר גמלנו ורב
חסדו לבית ישראל אשר גמלם ברחמיו וכרב חסדיו (ישעיהו סג, ז).
וזה ובאו ציון וכו' ושמחת עולם על ראשם. היינו שכר השמחה ושכר
היגון על חבירו. שישו כל המתאבלים. ובזה יהי' לאדם שמחה כפלי
כפליים מחבירו לאין ערך וסוף לתשלומין על זה. ובזה נכון דברי
המדרש שברך ברהמ"ז וכן הגמ' סוכה הנ"ל כמבואר (פי' ברהמ"ז
שברך עד"ז שברך כל העולם במזון ולא נתן הודאה עבור עצמו רק
על כל העולם כנ"ל) וכל זה בגוף וכן בנפש על כל נשימה ונשימה
תהלל י"ה. אשר גאלנו וגאל את אבותינו ממצרים שאנו נותני' שבח
והודאה על ישראל שיצאו ממצרי'. וכן נותן שבח והודאה על נתינת
התורה לכל ישראל. וכן בכל מצוה ומצוה אומר בשם כל ישראל היינו
שנותן שבח והודאה על כל מצוה ומכוון שכל ישראל יש להם זכי'
במצוה זו ועי"ז יזכו לעוה"ב ונותנים במצוה זו נחת רוח לקב"ה. ומה
גם לפי המבואר בספרי

המקובלי' ובספרי' שמכל מצוה יורד השפעות טובות ונפתח מקורות
השפע מכוון בזה להטיב לכל העולם כולו. ואם עוסק בתורה מתפלל
שיזכו כל העולם ללמוד וללמד שיהי' זכות התורה לאחרים כמו ר'
חנינא בן דוסא כו' כל העולם ניזון וכו'. וז"פ מצוה להתפלל עם
הציבור כמ"ש בפ"ה הגמ' (ברכות ח, ב) כל העוסק בתורה ובגמילת
חסדים ומתפלל עם הציבור ולמה דוקא ג' דברי' אלו אך זה נגד
שלשה דברים שהעולם עומד עליהם היינו שכל הג' דברי' עושה עם
הציבור ורוצה שזכות המצוה יהי' לציבור וכוונתו שיהי' לימודו כאלו
כל העולם לומדי' וגם בגמ"ח רוצה לעורר רחמי' עבור כל ישראל.
וז"פ המפייסו כו' היינו שמתפלל בעדו. וזה אין הצדקה משתלמת
אלא לפי החסד שבה. וז"פ וירא ראשי' לו צדקת ד' עשה ומשפטיו
עם ישראל היינו שמשה רבינו הסתכל במעשה בראשי' וראה שדרכו
להטיב לכן כל מה שעשה שום מצוה הי' מכוון על ישראל וז"פ משה
זכה וזיכה את הרבי' וז"פ (משלי לא, כו) ותורת חסד על לשונה וכי
יש תורה שאינה של חסד ומשני תורה לשמה ללמדה הוא תורת של

חסד. וז"ש (ברכות נג, ב) גדול העונה אמן יותר מן המברך וזה צדקתך לא כסיתי בתוך לבי כו' לא כחדתי חסדך ואמתך לקהל רב. והשתא ממילא דקאמר הלל ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה שבכל מצוה צריך האדם לעשות בשם כל ישראל ואידך זיל גמור בודאי תזכה לכל התו' שכל המזכה את הרבים היינו שמתפלל עבור הרבי' הוא נענה תחלה. ואם לאו. כשעושה רק עבור עצמו אזי אינו למעלה כלל. וז"ש (תהלים כד, ד) נקי כפיים ובר לבב זה משה ישא ברכה מאת ד'. וזה אל תבקש גדולה לעצמך. וזה ג"כ הפי' (בראשית ב, יח) לא טוב היות האדם לבדו שיתפלל רק עבור עצמו לא יועילו לו התפלות כלל. בקש נבוכדנצר לגנות שירות ותשבחות של דוד המלך ע"ה. ע"כ דברנו מתלמידיו של אברהם אבינו ע"ה עין טובה. אבל תלמידיו של

בלעם הרשע עין רעה אף שעושה מצוה ומעש"ט אבל חפץ להיות לו לבד חלק לעוה"ב וזה הוא שונא לקב"ה ודומה לאב שיש לו כמה בנים ואחד רוצה שבן השני ימות. וז"פ (איכה א, יט) קראתי למאהבי המה רמוני (ישעיהו ג, י) כהני זקני בעיר גועו. וז"פ (קידושין מ, א) אמרו לצדיק כי טוב וכי יש צדיק שאינו טוב אלא מי שהוא טוב לשמים ואינו טוב לבריות זה צדיק שאינו טוב וז"פ תיו חיים ואח"כ נתהפך המדה. ועכשיו נדבר מרוב בני אדם שאין להם פנאי ללמוד וגם אינם יכולין ללמוד ולהתפלל ע"ז אין תקנה רק שלום עם חבירו והתחברות לת"ח חבור עצבים אפרים הנח לו מחמת שיש לו רחמנות על חבירו נתעורר ג"כ עליו רחמים מלמעלה. ואהבת לרעך כמוך אני ד' (ויקרא יט, יח) מדת הרחמים. כמ"ש בפ"ה הפ' (שמות יג, ב) קדש לי כל בכור פטר כל רחם בבני ישראל באדם ובבהמה לי הוא. היינו מי שיש לו רחמנות על האדם או על הבהמה. וזה מלמדנו ממצות טעינה והענקה צער בעל חיים דאורייתא. וסימן על ישראל רחמנים. לי הוא. זה סימן שהוא חלק מהבורא ב"ה ית"ש. בפ' התשובה (דברים ל, ב ג) ושבתי עד ד' וכו' ושב וכו' את שבותך ורחמך. כפל הדברים ע"פ (ישעיהו נה, ז) יעזוב רשע דרכו וכו' וישב אל ד' וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלוח. כפל אל ד' ואל אלהינו כי ירבה לסלוח. ע"פ הש"ס

ונתן לך רחמי' ורחמך. וזהו הפי' כי תצא למלחמה וגו' (תהלים כז, ג)
אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי אחת שאלתי כו' בחצוצרות וקול
שופר הריעו (שם צח, ו), לשון התחברות לפני המלך ד'. וזהו בזמן
שישראל תוקעים ומריעין. ומריעים היינו התחברות. והשני הוא
התחברות לצדיקים נאמר (שמואל א ב, ט) ורגלי חסידיו ישמור כמו
שיש בפרט הראש וידיים ורגלים כן בכללו' ישראל כולם נחשבים
כאיש אחד יש ראשי העדה ויש רגלי העדה. ויברך ד' אותך לרגלי
(בראשית ל, ל). (חסר סיום הענין):

(המשך אי"ה בגליון הבא)